

DOORTRAPT!

Meesterlijke misleiding

Joost Oost Lieveense

DOORTRAPT!

Joost Oost Lieveense

DOORTRAP!

Bookstadium 2014

Doortrapt!

September 2014

Copyright© 2014 Bookstadium

Auteur: Joost Oost Lieveense

Uitgever: Bookstadium

Omslag en vormgeving: *JOLdesign*

Druk: E-book publicatie

Genre: Thriller

ISBN 978 90 822527 1 2

NUR 332

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande - overleden of nog in leven zijnde - personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, digitaal, geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Je hebt pas goed gekeken als je niets gezien hebt.

De auteur

John Coltridge was in een goede bui. De zon scheen zijn grote kantoorkamer binnen en gaf het interieur een aparte gloed met een bijna majestueuze uitstraling. Het antieke kantoormeubilair, ooit aangeschaft door zijn grootvader, deed het in deze kamer prima. Hij hield van deze stijl.

John had de vorige dag een belangrijke overeenkomst gesloten met een grote internationale importeur / distributeur in Nederland. Hij had daarmee een hele interessante ingang in de Europese confectiemarkt bewerkstelligd. De voorbereidingen hadden bijna twee jaar in beslag genomen. Veel besprekingen in Europa waren hieraan voorafgegaan en het resultaat mocht er zijn. Nooit eerder had Coltridge Inc. de import en distributie exclusief aan één bedrijf gegeven.

In zijn agenda stonden drie afspraken. De laatste was om 15.00 uur, want na deze meeting had hij zich voorgenomen op tijd naar huis te gaan. Zijn jongste zoon Stephan was 19 jaar geworden en dat werd natuurlijk gevierd.

Nancy Bertram, zijn secretaresse, klopte op zijn deur.

‘Ik wil graag de post en je e-mailberichten doornemen voordat je volgende afspraak begint. We hebben drie kwartier tijd en als we die goed benutten, gaat dat lukken.’

Vijf minuten voor tijd was alles doorgenomen en kon ze weer verder met haar werk. Ze zou die middag ook vanaf 15.00 uur vrij nemen. Voor John en het bedrijf was Nancy een belangrijke en loyale medewerkster, die een perfecte staat van dienst had opgebouwd in de afgelopen zestien jaar. John had groot vertrouwen in haar.

De eerste twee afspraken waren met werknemers van het bedrijf. Paradoxaal waren deze afspraken wel. De eerste was een medewerker van de afdeling Warehousing en Logistiek.

Berry Walters zou een flinke promotie krijgen. Hij had een nieuw opslagsysteem bedacht, waardoor een aanzienlijke tijdswinst én forse

besparingen op de handling- en loonkosten werden behaald. Ook logistiek had hij een efficiëntere routing in het bedrijf weten te realiseren. Hoewel nog erg jong met zijn 29 jaar, bleek hij al over de nodige management skills te beschikken.

Als dank en blijk van waardering bevorderde John hem tot hoofd van Warehousing en Logistiek. Berry verliet een half uur later tevreden John's kantoor.

Rob Emerald van de afdeling International Sales zat al te wachten. Voor hem had John Coltridge geen goed nieuws.

‘Rob, ik zal gelijk met de deur in huis vallen,’ begon hij het gesprek. ‘Tijdens een controle is aan het licht gekomen dat jij meerdere malen onterechte uitgaven hebt gedaan met je company credit card. Je hebt deze kosten onderbouwd met gefingeerde declaraties. Dat is pure fraude!’

Rob had een zwak weerwoord en kon de beschuldiging niet weerleggen. Zijn uitleg maakte John boos en dus maakte hij korte metten met hem. Rob werd op staande voet ontslagen en mocht blij zijn dat er geen aangifte tegen hem gedaan werd. John was zeer teleurgesteld in hem. Hij was altijd oprecht en goed voor zijn personeel, maar diefstal werd nooit getolereerd. Tijdens de lunch zou hij nadenken over een vervanger.

Zijn boosheid verdween langzaam toen hij in de kantine genoot van een kop minestrone soep met stokbrood. Hij was gek op deze hartige soep, bereid met Italiaanse worst, bonen, pasta en groenten.

Zijn laatste afspraak was door Nancy gemaakt met iemand die hij niet eerder had ontmoet, Dennis Hospers. Ze had John verteld dat Dennis een nieuw camerabeveiligingssysteem had ontwikkeld en dat graag bij Coltridge Inc. wilde introduceren. John had bedacht om Berry Walters er in een later stadium bij te betrekken als het product hem in principe iets leek.

Dennis werd op de afgesproken tijd aangemeld.

‘Goedemiddag, meneer Coltridge, mijn naam is Dennis Hospers. Ik wil u graag een nieuw, klein en vernuftig beveiligingssysteem laten zien,’ begon hij.

Hij droeg een donkerblauw gestreept pak met een wit overhemd en effen blauwe das. Dikke, borstelige wenkbrouwen accentueerden zijn ogen boven een verzorgde snor en baard. Zijn gezicht had een

ietwat vreemde, pokdalige huid. Een dik omrande zwarte bril gaf hem een geleerde blik. John schatte Dennis midden vijftig en dacht even dat zijn stem hem enigszins bekend voorkwam.

Na een korte mondelinge introductie kwam Dennis ter zake en haalde het prototype beveiligingssysteem uit een koffer. Terwijl hij hiermee bezig was, kwam Nancy binnen met twee kopjes koffie en zette deze bij de mannen op tafel neer.

Toen zij de deur weer uitliep, herinnerde ze John. ‘Houd je er rekening mee dat ik de rest van de middag vrij neem?’

John knikte. Bij de installatie richtte Dennis een cameralamp op John’s gezicht. Hij stond schuin achter hem en legde een draad over het bureau naar achteren. Zonder waarschuwing gaf de cameralamp een hele felle flits, waardoor John een moment totaal verblind werd. Vrijwel tegelijkertijd voelde hij een korte, felle steek in zijn nek.

‘Neem mij niet kwalijk, meneer Coltridge. Ik heb per ongeluk op een verkeerde knop gedrukt,’ verontschuldigde Dennis zich.

Toen John weer wat helderder uit zijn ogen kon kijken, zag hij twee piepkleine camera’s, de cameralamp, die dus gemeen kon flitsen, bedrading en opnameapparatuur op de vergadertafel voor zich. Dennis verontschuldigde zich nogmaals en begon toen de mogelijkheden van het camerasysteem uit te leggen.

Ondertussen nam John een slok van zijn koffie. Het leek wel of er een vreemde geur in de kantoorkamer werd verspreid. Een paar minuten later werd hij onwel en kreeg hevige krampen. De woorden van Dennis ontgingen hem nu geheel. Toen verloor hij de controle over zijn spieren, zakte onderuit en kon zich even later helemaal niet meer bewegen. Met wijd opengesperde ogen keek hij Dennis aan. Praten kon hij ook niet meer, ondanks dat hij bij zijn volle bewustzijn was.

Dennis pakte snel zijn spullen in, vergewiste zich ervan dat hij geen sporen achterliet en liep naar de deur. Daar draaide hij zich om en keek hem aan.

‘Van John Coltridge zal niemand meer last hebben!’